

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2026. július 19.
(vasárnap)

Horváth Géza

IMAÉLETBŐL FAKADÓ IMÁDSÁG

Énekek: 138,1-2; 334

Lekció: Zsolt 143

Alapige: Zsolt 142,1-3
„Dávid tanítása, imádság a barlangban lételkor. Fennszóval hívom az Urat, fennszóval könyörgök az Úrhoz. Kiöntöm előtte panaszomat, kitárom előtte nyomorúságomat. Ámen.”

Imádkozzunk!
Valóban, milyen jó lenne, Urunk, ha teljes szívünk téged tudna dicsérni, és téged akarna dicsérni! Köszönjük, hogy ez csak akkor lehetséges, ha elveszed testünkből a kőszívet, és megajándékozol hússzívvel, ha újjászülsz minket élő reménységre, Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által.

Bocsáss meg, ha mi csak félig-meddig akarunk téged dicsérni, amikor eszünkbe jut, vagy ha valami nagyon jól sikerült! Egyébként elfeledkezünk róla, magunkban vagy másokban bízunk.

Köszönjük, hogy ezt a napot azért szentelted, hogy a te néped együtt legyen, és együtt tudjon Téged fennszóval dicsérni. Bocsáss meg, Urunk, ha sokszor a mi hangunk alig hallatszik, nemhogy fennszóval dicsérnénk és áldanánk! Kérünk, eleveníts meg, és újíts meg a te lelkeddel bennünket! Végy körül bennünket lelki örömökkel, hogy ne legyen semmi gátja annak, hogy egész szívünk téged tudjon dicsérni és magasztalni!

Köszönjük, hogy hordoztál az elmúlt napokban és hetekben is. Kérünk Téged, hogy ma is taníts bennünket a te igéd által az élet ösvényére, mert egyedül te tudsz arra bennünket megtanítani. Bocsáss meg, hogyha mi lusta tanu-

lók vagyunk, ha szorgalomból nem példás jegyet érdemelnénk, de kérünk Téged, hogy munkáld bennünk az akarást és a véghezvitelt is jó kedvedből, Jézusért, a mi Urunkért!

Ámen.

Igehirdetés

Testvérek, a Zsoltárok könyvét olvasva, az elmúlt vasárnapokon próbáltam a zsoltárokat összefoglalóan egy-egy bibliai üzenetnek a fényében magyarázni, és szeretném most ezt folytatni, amikor lassan végére érünk ennek a csodálatos könyvnek. A mai és a holnapi napon a 142. és 143. zsoltár a napi ige. Ez a két zsoltár egybe tartozik, valami miatt külön vették, de úgy olvassátok, mintha a 142.-nek folytatása lenne a 143. zsoltár. Ma azzal az összefoglaló címmel szeretném hirdetni az igét, hogy „imádság és imaélet". Nem azért teszem, mert most az imádság éve van, mert ismertek engem, hogy elég rebellis vagyok, és nem tartom azt, hogy nekünk mások mintájára minden évet valamiről el kellene nevezni. Az elmúlt időszakban volt az ige éve, volt az ifjúság éve, ez a mostani az imádság éve. Ezt nem tartom helyesnek, nyilván szólni kell az imádságról, mert szól róla a Biblia, de nekünk nem ima évünk van, hanem imaéletünk kell, hogy legyen! Vagy nem imahetünk van, ezt januárban szoktam elmondani, hanem a hívő embernek imaélete van, és erre Dávid nagyon szép példa nekünk. Ezt az imádságot a barlangban mondja, ami nem éppen ideális körülmény az imádságra. Sem nem szent hely, sem olyan körülmények nincsenek, amik ezt indokolják, de mivel Dávidnak imaélete van, ezért a barlangban, vagyis a menekülése közben, amikor üldözik, elhagyják, halára keresik, akkor is tud imádkozni Istennek ez a gyermeke.

Nagyon fontos, testvérek, hogy a zsoltárnak az első verseire is figyeljünk, ne csak a többire, mert az első vers általában ilyen bevezetés. Ha megnézzük, akkor a 142. zsoltár azzal kezdődik, hogy: Dávid tanítása, imádság a barlangban lételkor. Ez még olyan prológus-szerű, mint egy levélben a megszólítás. Várja az ember, hogy majd a második verstől jön a lényeg, de a lényeg már itt van, az első versben. Engem megfogott ez a szó, hogy „tanítása". Ez az ember, aki üldöztetik, aki ilyen nyomorúságban van, nem a királyi palota trónján ül, hanem a barlangban valami kényelmetlen kövön. Nem kipárnázott bársonyszéken uralkodik, nem szolgák hada veszi körül, hogy lessék a gondolatait, hanem elhagyja mindenki. Azt mondja: „nem is tudakozódnak felőlem". Átéli a nagy nyomorúságot, elhagyattatást, üldöztetést, és mégis azt olvassuk, hogy Dávid tanítása. Azért, testvérek, mert az Istentől nyomorúságba és üldözött helyzetbe került embernek az élete akkor is tanítás kell, hogy legyen, amikor ilyen körülmények közé kerül. Testvérek, hadd fűzzem tovább ezt a gondolatot! Gondoljatok arra, hogy amikor valaki nyomorúságos körülmények közé kerül, ha hívő, akkor tanítani akar! Hányszor elmondtuk azoknak a kedves atyafiaknak, akik tényleg nagyon súlyos, rákos betegségben szenvedtek, és mikor meglátogattuk őket, akkor mindig elhangzott, a részemről biztos, az a mondat, most nem mindegy, hogy mit mondasz az orvosnak, az ápolónak, a hitetlen csa-

ládtagodnak, aki meglátogat. Nem mindegy, hogy ezt hogyan reagálod le, erre gondolj! A hívő embernek a nyomorúságában is tanítania kell.

Tudniillik, mire tanít, mire akar tanítani Dávid? Az Istenben való bizalomra, az Isten hűségébe, szabadításába és igazságába való kapaszkodásra. Azokat, akik szintén ugyanabba a nyomorúságba esnek vagy próba alá kerül az életük. Mi sokszor azt várjuk az Úrtól, hogy „Uram, te taníts bennünket!" A hívő ember azt várja, hogy „te tanítasz engem az élet ösvényére". A tanítványok azt kérik Jézustól, hogy: „taníts minket imádkozni!" Mi nem akarunk másokat tanítani? Azt mondja az apostol az egyik gyülekezetnek, hogy: „már régen tanítóknak kellene lennetek". A tanítás nem csak azt jelenti a Bibliában, testvérek, hogy elkezdem mondani a nagy bibliai igazságokat. A tanításra minden hívő ember alkalmas, mert Isten alkalmassá teszi, mert ez hitből fakad, nem mindig csak tudásból és ismeretből, hanem sokkal inkább hitből. Tanítani tud arra, hogy: „bízzál az Úrban, és a magad értelmére ne támaszkodj!" A héten volt valakivel egy beszélgetésem. Csak annyit mondok el belőle, és ezt másoknak is szoktam javasolni, hogy volt egy olyan lelki problémája, amit rendeznie kellett egy hitetlen családtag felé. Azt mondtam neki: kedves testvérem, ha ezt rendezni akarja, az nagyon jó, mert a Szentlélek ebben megítélte, a Szentlélek ezt maga elé hozta, de ezt úgy mondja el, hogy a hitetlen családtag felé bizonyságtétel, tanítás legyen! Tehát, ne csak azt mondja el, hogy tévedtem, bocsánat, az Úr megbocsátott, hanem legyen bizonyságtétel arról a hatalmas Úrról, akit ő még nem ismer ugyan, de akit megismerhet! Nagyon nagy tanítása az igének, hogy tudjunk nyomorúságban is az Úrra mutatni.

Másrészt pedig az „imádság a barlangban lételkor" azt jelenti, hogy egyedül Istentől várja a segítséget. Saul üldözi, mert a testi király mindig üldözi a lelki királyt. Saul a testi király, akit azért választottak meg, mert egy fejjel magasabb volt, mint a többi, kitűnt a többiek közül. Dávid pedig az Istentől rendelt és választott királya az ő népének. Kibékíthetetlen ellentét, harc és küzdelem van a testi és a lelki között. Pál apostol a Római levélben beszél erről, amikor valakinek az életében a test és a lélek harcol egymással. Vagy az Efézusi levélben, amikor azt mondja, hogy: „nem test és vér ellen van tusakodásunk, hanem levegőbeli hatalmasságok ellen". Kibékíthetetlen ellentét. Feltűnő ez a Bibliában a saját lelki életünkre nézve és az egyház életére nézve is. Nem az az abnormális, hogy üldözi. Testvérek, az lenne az abnormális, hogyha nem üldözné a testi a lelkit, mert az azt jelentené, hogy a lelki már nem Krisztus törvénye és akarata szerint jár. Nem Mesterét és Megváltóját követi már, aki így mondta: „engem üldöznek, és titeket is üldözni fognak". Éppen ezért a nyomorúságba került ember, mint Dávid, tudja, hogy csak az Úrban csendesül el az ő lelke. Csak Nála van oltalom, csak Ő ad szabadítást. Az imádság azt jelenti, hogy a hívő nem is keresi másutt ezt a szabadítást, nem is keresi másban a megoldást, egyedül az Úrnál.

Aztán arra is tanít bennünket az ige által az Isten lelke, hogy nem a testi nyomorúság a legnagyobb problémánk, hanem a lelki. Ez nagyon érdekes tanítása a Szentírásnak, hogy nem a testi nyomorúság a legnagyobb nyomorúság, hanem a lelki. Nem azért panaszkodik Dávid, ahogy említettem, hogy a királyi

palota helyett egy barlangban ül. Nem azért panaszkodik, mert a királyi asztal helyett rá van szorulva az úton, hogy adjanak neki egy-egy kenyeret, egy kis alamizsnát könyörületből. Voltak, akik azt kérdezték: ki ez a Dávid? Annyi ilyen különc ember jár itt a vidéken, ki az az Isai fia? Dávid panaszkodása és nyomorúsága az, amikor azt mondja, hogy: „mikor elcsügged bennem a lelkem”. Dávid nem panaszkodik, hogy a barlangban van, hanem azért panaszkodik, mert elcsüggedt a lelke, és hogy az ellenség üldözi a lelkét. Nem azt mondja, hogy meg akarnak ölni, életveszélyben vagyok. Hanem azt mondja, hogy olyan próba alatt vagyok, Uram, amelyben a lélek elcsüggedhet. Meginoghatok, és üldözik az én lelkemet. Testvérek, nagy tanítás ez!

Az elmúlt időszakban, a 20. század egy részében sokan szenvedtek az idők folyamán az Úrért. Ahogy a Zsidókhoz írt levélben olvassuk, akik bilincseket és börtönt is viseltek. Az elődöm, aki alatt az 50-es években Isten nagy ébredést adott, és amikor én a gyülekezetbe kerültem, akkor egy csendesnapra meghívtam 1990-ben vagy 91-ben szolgálatra. Tudtam, hogy mennyit szenvedett a gyülekezetben, el is távolították onnan. A bűne az volt, hogy tele volt a templom. Úgyhogy az egyházi hatóság elrendelte, hogy el kell távolítani, mert ki kell üríteni a templomot, és eltávolították onnan gyermekeivel együtt. Olyan is történt, hogy meg akarták verni, és véletlenül a baptista lelkészt verték meg helyette, mert összetévesztették a sötétben, amikor a vonattól jött. Azt mondta neki másnap a baptista lelkész, hogy én ezt helyetted kaptam, azt hiszem. Bilincseket és börtönt is. Már idősebb volt, amikor én meghívtam, és megkérdeztem tőle, hogy milyen volt az az időszak. Tudjátok, mit mondott? Nehezebb volt, de szebb volt! Mert ugyan volt testi nyomorúság, üldöztetés, rendőri felügyelet, de az emberek újjászülettek, megtértek. Zúgott az Úrnak Lelke, a lélek repesett, a lélek örült. Ezt azért mondom testvérek, mert nagy igazság. Aki testi nyomorúság közé kerül, az gondoljon mindig erre!

Nemrégen temettünk itt a gyülekezetben egy kedves testvérünket, aki gyermekkora óta kerekesszékben élt. Sokan ismerték itt közületek, és a temetésén azt az igét olvastam a Filippi levélből, hogy: az Úr majd elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, és hasonlóvá teszi az Ő dicsőséges testéhez. Mert képzeljétek el azt, hogy mindig kerekesszékben, egy nyomorúságos testben élni egy életen keresztül, több, mint 70 éven keresztül! A temetésen valahogy Isten azt adta nekem, hogy azzal kezdjem, hogy mindenki ismerte a mi testvérünket, és tudta, hogy nyomorúságos teste van. Feltettem a kérdést: testvérek, akik itt a koporsó körül vagyunk, hadd kérdezzem meg, hogy de kinek van nyomorúságos lelke? Mert a Biblia szerint nem a nyomorúságos test a legnagyobb probléma, hanem a nyomorult lélek. A bűn fogságában élő lélek. Az ördög fennhatósága és uralma alatt levő élet, az a legnagyobb probléma. És hogyha a lélek szabad, akkor lehet, hogy a test nyomorult, de akkor ott a szabadság! Mert ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság. Testvérek, lehet, hogy valaki kerekesszékhez volt kötve egy életen keresztül, viszont a lelke szabad volt, mert a Fiú megszabadította. Ez hatalmas üzenete az igének! Mi, testvérek, sokszor a testi nyomorúságot látjuk a legnagyobb problémának, és nem a lelkit.

Ma is lehetne sorolni a nyomorúságokat, hogy az onkológián milyen tömeg van. Ez is az elmúlt heti tapasztalatom, azért mondom, hogy az onkológián milyen tömeg van. Lehet sorolni a nyomorúságokat, hogy milyen nagy az aszály. Még életemben ilyen kukoricaföldet nem láttam, ahogy Neszmély felé megyünk, mintha le lenne fújva gyomírtóval. Az 50-60 centis kukoricából már nem lesz semmi, óriási aszály van. Sorolhatnánk tovább, háború és egyebek, de nem folytatom. Két héttel ezelőtt volt egy érdekes telefonbeszélgetésem valakivel, aki elment egy dél-magyarországi református városba egy találkozóra, és vasárnap elment az istentiszteletre. A hatalmas templomban a városból tízen voltak istentiszteleten, meg ő és a lelkész. Testvérek, nem ez a nagy nyomorúság? Erről nem szoktunk beszélni. Az a nyomorúság, amikor kapunk egy leletet, az a nyomorúság, amikor szárazság van, az a nyomorúság, amikor elvesztünk valamit vagy valakit. A lelki szárazság az, hogy az emberek nem kívánják, hogy „jöjj el, az élet vizéhez!" Azt mondja Jézus, hogy: nálam van az élet vize. Aki ebből a vízből iszik, az soha meg nem szomjazik! De az embernek ma ez a víz nem kell, legalábbis az emberek nagy részének. Ez a nyomorúság, testvérek, meg amit külföldön látunk! Amikor templomokat eladnak, lebontanak, átépítenek, kiadnak. Én is jártam ilyen hatalmas templomban, az egyik nyugati nagyváros óriási katedrálisában, papírzsebkendő raktár volt benne. Nem volt már padsor sem, szék sem, mert attól a targonca nem tudna forgolódni jobbra-balra, amikor a raklapokon mozgatják az árut. Na, ez a nyomorúság, testvérek!

A hívő ember különösen tudja, és Dávid is, hogy van lehetősége a nyomorúságban. Van egy mentsvára, mert neki olyan Istene van, aki azt mondta, hogy kiálts hozzám, és én megfelelek. Olyan Istene van, akihez lehet kiáltani, ezért az igének a legnagyobb üzenete az, hogy van hova menni, van kihez kiáltani, van kit segítségül hívni. Hívj segítségül engem! Testvérek, a hívők életében a nyomorúság, az üldöztetés, az elhagyattatás vágyakozást vált ki az Úr után. A hívőben lesz egy vágyakozás, ahogy az elepedt föld vágyik az eső után. Vagy gondoljatok a nagyon ismert 42. zsoltárra: mint a szarvas a folyóvízre, úgy vágyódik az én lelkem az Úrhoz. A hitetlen szívben csak panasz lesz, vád, esetleg átok, de legalábbis meg nem értés, hogyha Isten velem van, akkor miért kell ezen az úton mennem, miért tett engem erre az útra? Dávidot elhagyják emberek, de a zsoltárban megszólal az, hogy: de te, Uram, nem! Igen, az emberek el fognak hagyni, addig jönnek veled, mint a tékozló fiúval, amíg van pénz, amíg valami érdekük fűződik hozzád, amíg valamit el tudsz intézni. Aztán ha már nem, akkor nem vagy olyan fontos. Azt mondja Dávid: elhagytak az emberek. Pedig, emlékeztek rá, hogyan énekeltek valamikor: Saul megölt ezret, Dávid meg tízezret. Így énekelt a nép. Most meg azt mondja Dávid, hogy nem is tudakozódnak felőlem, a hogylétem felől. Ahogy a Jézust körülvevő emberek is: Hozsánna, aztán feszítsd meg! Elhagyván, mindnyájan elfutottak. Testvérek, mi szólal meg a zsoltárban? Az, hogy: Uram te tudod az én utamat. Senki nem tudakozódik, de te tudod az én utamat. Te tudod az én ösvényemet. Mert a hívő ember tudja, hogy ami vele történik, az Isten előtt van.

Bonhoeffer, a kedves német hitvalló teológus, akit koncentrációs táborba zártak, írta le, hogy egyszer elment előtte egy golyó, tíz centivel az orra előtt. Ott a közelben azt mondta neki egy férfi, hogy mi lett volna, ha ez a golyó tíz centivel arrébb megy el, és keresztül megy a fejeden. Azt mondta, nem történhetett volna meg. Miért? Azért, mert az a golyó, ami tíz centivel elment az orrom előtt, az először Isten arca előtt ment el. Dávid zsoltárában ugyanez szólal meg: „Uram, te tudod az én utamat." Sokszor sokan nehéz utakon járunk, nem könnyű az út. A keskeny út is nehéz. Isten sehol nem mondta, hogy a keskeny út könnyű volna, csak azt mondta, hogy keskeny. Azt is mondta, hogy az életre visz. Ezt a kettőt tudjuk, hogy mi a célja és mi a jellemzője. Azt, hogy nehéz lesz-e, azt nem tudjuk, de az Isten előtt megy el.

A héten beszélgettem valakivel egy harmadik testvérünkről a gyülekezetben, akit egy óriási csapás ért sok évvel ezelőtt. Egy olyan csapás, amit nagyon nehezen viselnénk el. A telefonbeszélgetésnek az volt a lényege, hogy ő is, aztán én is megerősítettem, hogy csodáljuk azt a hitet, azt a bizalmat, amivel ő ezt fogadta, és az Úr előtt rendezte. Mondhatta volna, hogy: Uram, miért? Ehelyett annyit mondott: mind jó, amit Isten tészen. Testvérek, Dávid is így gondolkodott. Nehéz utakra állítja a hívőt az Úr. Betegség, gyász, elhagyattatás, konfliktusok, de egy dolgot tudnunk kell, amit Dávid tudott, hogy van kihez fordulni, mert van, aki számontart és szemmel tart engem. Az Úr nem fog elhagyni. „Én terólad el nem feledkezem" – hangzik az ígéret. Éppen ezért, amikor Dávid az Úr előtt kiönti a szívét, akkor egyetlen dologra hivatkozik. Azt mondja: Uram, elcsügged bennem lelkem, megemlékezem a régi időkről, elgondolom minden dolgodat, kezed munkáiról emlékezem. Hallgasd meg könyörgésemet, figyelmezzél imámra, hűséged és igazságod szerint hallgass meg engemet! Tehát, Dávid arra hivatkozik, hogy Isten hű és igazságos, és ő ezt már eddig is tapasztalta. Ha nyomorúságba kerül valakinek az élete, csak ennyit kell kérdezni: testvér, van-e mire emlékezned? Mert Dávid azt mondja, megemlékezem a régi időkről, elgondolom minden dolgodat, kezed munkáiról emlékezem. Nézz vissza! Lehet, hogy nem bír már el a lábad, de nézz vissza, hogy hatvan évig még futottál is! Belekerültél valamibe, de Isten már ötször kihúzott ilyen helyzetből. Gondolod, hogy hatodszor nem fog? Dávid Isten hűségére és igazságára hivatkozik, mert másra nem tud. Az imádság soha nem hivatkozik a hívő érdemeire, cselekedeteire, tetteire, hanem csak egyre, az Isten hűségére és igazságára.

Nem is tudom, hogy bosszús voltam, vagy mosolyogtam, mikor valaki a szolgálatom során arra hivatkozott, hogy ő mit tett az egyházért. Vannak kedves hívő emberek, Bibliát olvasó emberek, akik jóindulattal számontartják, hogy mit tettek az egyházért. Akkor úgy csendesen meg szoktam jegyezni, hogy testvérem, az első az legyen, hogy az egyház Ura mit tett érted! Lehet mondani, hogy mit tettem én az egyházért, de lehet abba kapaszkodni, hogy az egyház Ura mit tett értem. Életét adta váltságul. Hűséged és igazságod szerint. Nincs semmi érdem. Van egy énekünk az énekeskönyvben, amelyikben azt énekeljük, hogy minden más érdem álljon félre! Nem tudok semmit felhozni. Semmit nem hozva jövök, meztelen, hogy felruházz, árván, bízva, hogy megszánsz.

De abba kapaszkodhatsz, hogy hűséged végtelen, Atyám, nagy Isten! Abba érdemes, mert Ő hű marad akkor is, ha mi hűtlenkedünk. Isten igazságos, és a szabadítás nem késik.

Kedves testvérek, kezdjünk el imádkozni, folytassuk az Isten előtti könyörgést! Életemnek egyik legnagyobb ajándéka, hogy hallhattam imádkozni az ébredés első nemzedékét. Nem tudom, hogy van-e itt valaki, akinek ez megadatott? Nekem megadatott, hogy az ébredés első nemzedékét hallottam imádkozni. Nem vagyok boldog, hogy nem hallom imádkozni az ébredés harmadik vagy negyedik nemzedékét. Nem tudom, hogy az imaóráinkon, különböző csoportokban van-e hő ima, ahogy az ének mondja, hogy neki mondjunk hő imát, díszítsük ezzel homlokát. Nem a résztvevőkkel van baj, hogy nincsenek ott, hanem azzal, hogy nem kiáltanak. Kiálts hozzám! Ma bíztasson bennünket Isten igéje, hogy van kihez kiáltanunk, mivel könyörülő és irgalmas Urunk van, öntsük ki előtte a szívünket!

Ámen.

Imádkozzunk!

Bocsáss meg, Atyánk, hogy annak ellenére nem kiáltunk, hogy felszólítasz erre bennünket! Bocsáss meg, ha nem zörgetünk annak ellenére, hogy megígérted, ha zörgetünk, akkor megnyittatik, ha kiáltunk, akkor válaszolsz!

Kérjünk, Urunk, adj nekünk imaéletet, és taníts meg a barlangban is imádkozni! Nem csak a szent helyen, a kultikus helyeken, a templomban, az imaórán, a gyülekezeti teremben, a bibliaórán, hanem taníts imádkozni a kórházi ágyon, útközben, nehéz körülményben, munkanélküliségben vagy egy sikertelen vizsga után! Urunk, add, hogy az életünket ne magunk akarjuk megoldani, rendezni, hanem bízzuk Rád! Bocsáss meg, ha sokszor a magunk értelmére támaszkodunk, és nem neked engedünk át mindent! Szeretnénk kiönteni a szívünket, ahogy az akkoriak tették, amikor kiöntöttek egy pohár vizet a földre, pedig milyen nagy érték volt a víz! Azt akarták jelezni, hogy kiöntik a szívüket az Úr előtt.
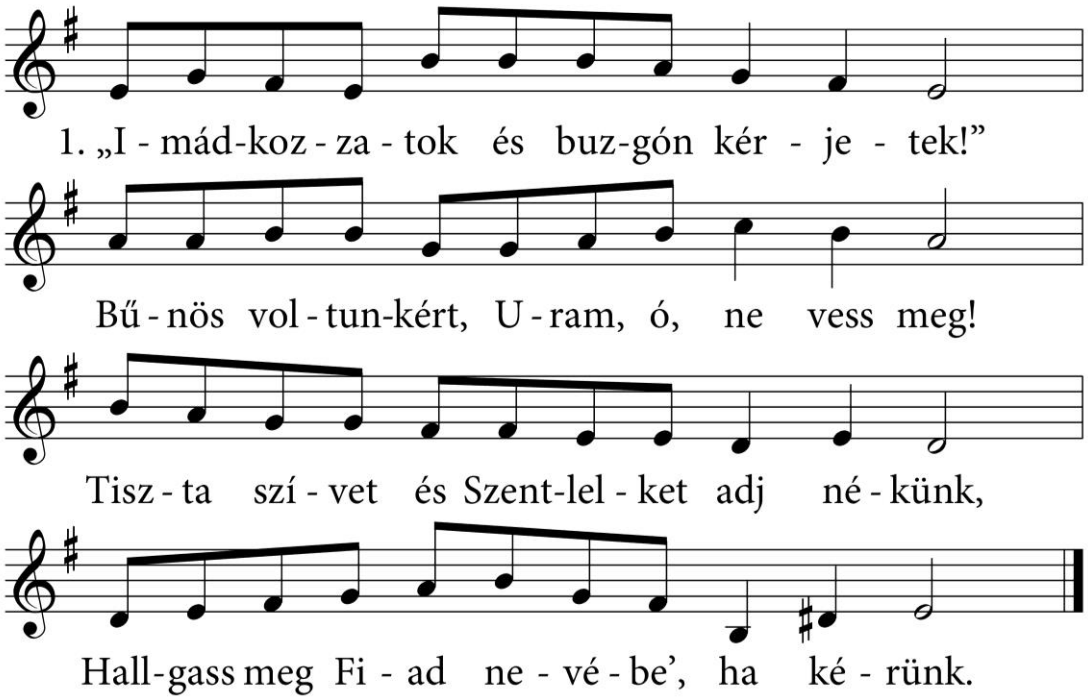
Jöjj, drága, hűséges Urunk, aki az igazság Királya vagy, aki a békesség Királya vagy, aki az egyház Ura vagy, aki életedet adtad váltságul! Jöjj mihozzánk is, és részeltess ajándékaidban! Hadd kérjük mi is, hogy taníts imádkozni! Így közbenjáró imát is hadd mondjunk betegeinkért, szorult helyzetben levőkért, időseinkért, és mindazokért, akik nem tudtak ma jönni, otthon hallgatják az alkalmat! Imádkozunk azokért, akik szabadságon vannak, pihennek, újítsd meg ne csak a testüket, hanem a lelküket is! Kérünk a gyászolókért, Urunk, hogy ahol most háború van, te beszélj azokkal, akiknek földi hatalmat adtál! Hadd kérjünk Téged békért a mi időnkben itt a földön, és hazánkban is gátold áradását a sok gonoszságnak! Fordítsd el eshető romlását nemzetnek, hazának!

Imádkozunk hozzád határon túli testvéreinkért, legfőképpen a magyar református gyülekezetekért, közösségekért, akik összejönnek a te nevedben, akik ugyanúgy vallják a Heidelbergi Kátét, amelynek egy részletét most mi is hallottuk. Hadd kérjünk áldást és kegyelmet az ő számukra, de az egész világ szá-

mára is! Hosszabbítsd meg, Urunk, türelmedet, és ne küldd még vissza Jézust ítéletre! Hagyj még időt, és hadd kérjünk ébredésért, hogy zúgjon az Úrnak Lelke ismét! Esőért is kérünk, Urunk, a mi száraz földjeinkre, de tudjuk, hogy méltók vagyunk az ítéletre, méltók vagyunk minden büntetésedre. Könyörgünk hozzád, Urunk, hogy ne büntesd az ember bűne miatt a természetet! Hadd kérjünk a nyomorult lelkekért, akik ki vannak száradva, tanácstalanok, vezethetetlenek, Urunk, érd el őket, ha kedves Neked, a te igéddel!

Ámen.

334 szöveg: Victor J., 1901
dallam: Tinódi Lantos S., 1546

2. „Keressetek buzgón és megtaláltok!”
Téged keresünk, Uram: hogy bűn s átok
Erőt ne vegyen mirajtunk, légy nékünk
Égi utunk, igazságunk, életünk!
3. „Zörgessetek buzgón Isten ajtaján!”
Elfáradtunk, Uram, e világ zaján;
Ó, nyisd meg az égi béke szép honát,
Add, hogy zenghessünk örök halleluját!